

UVOD

Tema ovog seminarskog rada je transplantacija organa. Odabravši ovu temu obavezale smo se da ćemo na što bolji način pokušati objasniti šta je to transplantacija, te da li je kao takva prihvaćena u našoj, ali i široj okolini. Ono što nas je podstaklo da odaberemo ovu temu je nada da ćemo nakon detaljnog istraživanja imati odgovor na pitanje: Da li pružiti nadu oboljelima? Ne postoji čovjek koji ne voli život. Ne postoji, onaj koji ne voli dočekati još jedno jutro i znati da ga čeka još mnogo takvih. Svaki čovjek, bez obzira kakav on bio, dobar ili loš, boji se smrti. Smrt je kraj, prestanak nade, sve ono na što niko u potpunosti neće biti spreman. Presađivanje ili transplantacija je danas širom svijeta prihvaćena i uspješna metoda liječenja bolesnik. Danas, u ovoj našoj „pokvarenoj“ stvarnosti, ipak postoje nesebični ljudi koji i pored toga što znaju da im se bliži kraj žele nekome makar malo produžiti život. Međutim, nepravda je uvijek postojala, i uvijek će i postojati. Iako bi transplantacija trebala biti čin milosrđa i dobrote mnogi u njoj vide još jedan način za zaradu novca. Nadamo se da će svako ko bude slušao našu prezentaciju nekad u budućnosti, bez imalo predomišljanja reći da transplantaciji i darivanju organa kada postoji nada da će nećiji život biti spašen.

TRANSPLATACIJA ORGANA

Aktuelni etički problem u vezi s presađivanjem organa vezan je, prema većini, za davaoce organa. Naime da bi transplantiрани organ mogao da se uspješno inkorporira, treba da je uzet dok je funkcionalan iz umrlog organizma. S tim u vezi, tjesno je povezano pitanje pravne i medicinske definicije trenutka smrti. Mora se poštovati pravilo: „nauka mora da bude u službi čovjeka i čovjek ne smije da bude žrtvovan nauci“. Nasljeđeno iz Rimskog prava, ljudsko tijelo i njegovi sastavni dijelovi su dobra van prometa, a samim tim i dobra na kojima se ne može zasnivati pravna svojina, pa shodno tome ni pravno raspolaganje, kao jedno od svojinskih ovlašćenja. Može se raspolagati po tom stanovištu, samo onim dijelovima tijela koji su neposredno odvojeni od ljudskog organizma (kosa, zubi, krv, kosti, sperma= i koji su tim aktom odvajanja prestali da uživaju status dobra van prometa i postali stvari građanskog prava, te samim tim, dobra in comercio. Tako, i podizanje ruku na sopstveni život bio je krajnje asocijalan čin. Vremenom se stvari mjenjaju!

Postoje četiri uslova pod kojima se mora vršiti presađivanje organa, ili dijelova tijela sa živih davalaca: 1. PRISTANAK DAVAOCA Ne smije biti primjenjen nikakav akt fizičke, ili psihičke prinude, ili pritiska od strane pretpostavljenih, molbe i zahtevi rođaka. Važi samo odluka, donjeta dobrovoljno, na osnovu zrelog razmišljanja od strane psihički zdravog odraslog lica. Dobrovoljno mogu da izraze svoju volju samo ona lica koja su i sama slobodna. To, dakle, nisu u stanju da učine uhapšenici, ratni zarobljenici u koncentracionim logorima, a neki smatraju čak i lica koja se nalaze na odslušanju vojnog roka. Strah da bi postupak jednog potencijalnog davaoca bubrega mogao biti izlaganje riziku, usljed želje da dobije nezakoniti zaradu, nalaže da treba odbaciti svaku svaku vrstu naknade. I lice u zatvoru može biti podstaknuto humanitarnim razlozima (davanje organa, npr. svom bratu), te zbog toga sa mnogo rezerve treba prići analiziranju ovakve želje!

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com